

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

TROPISCHE NACHTEN

N° 2700

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

TROPISCHE NACHTEN

HOOFDSTUK I.

DE VLUCHT

Het was nog nauwelijks dag en de zon was net boven de horizon verdwenen, toen een grote, open auto, met een stevige snelheid over de weg vloog, van Genua naar Nice en die over een grote lengte dezelfde route volgt als de spoorweg, die de beide steden verbindt, en die deel uitmaakt van het traject, dat van de Italiaanse stad aan de Middellandse zee over Nice loopt naar de Franse oorlogshaven Toulon en van daar verder naar Parijs.

Het was nog heel vroeg in de lente en waarschijnlijk zou men in noordelijker streken van Europa nog zeggen dat het volop winter

was, maar hier, aan de onvolprezen Côte d'Azur, was het alsof men al midden in de zomer zat.

Een zoele, nauwelijks merkbare wind, bezwangerd met de lucht van duizenden bloemen, kwam de drie mannen die in de auto zaten tegemoet.

Een kenner zou de wagen direkt herkend hebben als een Citroën met een behoorlijk motorvermogen.

De wagen stoof over de verrukkelijke, brede, aan weerskanten met palmbomen omzoomde weg, vanwaar men bijna steeds het uitzicht heeft op de golven van de Middellandse zee, die al zwakjes verlicht

begon te worden door het schijnsel, dat in het oosten merkbaar werd, en dat het naderen van de dag aankondigde.

Maar op ongeveer een uur afstand van Genua stond een van de mannen, die achter in de auto zat, op, boog zich voorover en tikte zijn chauffeur, een nog jonge man, op zijn schouder.

Direkt stopte de wagen, even voorbij een kromming van de weg en aan de voet van een hoge rots, een van de vele, die zich hier en daar langs de straatweg verheffen.

Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren, of het moesten de zeemeeuwen zijn, die net wakker waren en nu in brede kringen en luid krijsend, boven de golven rond zwierden, op zoek naar hun ontbijt.

— Waarom laat je me stoppen, Edward? vroeg de jongeman, die achter het stuur zat.

— Ik geloof, dat het ogenblik gekomen is, Charles, om een beetje verandering te brengen in ons uiterlijk, zowel als in dat van onze auto, antwoordde de aangesprokene. Je zult zelf wel begrijpen, dat de heren van de politie in Genua, nadat zij er achter gekomen zijn, dat zij gedurende een paar uren de lang gezochte John Raffles in handen hebben gehad, alles op alles zullen zetten, om de vluchteling te achterhalen.

De man, die dit gezegd had, was inderdaad niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende, de stoutmoedige avonturier, naar wie al ettelijke jaren gespeurd werd door de politie, niet alleen van Londen, maar ook van verscheidene andere wereldsteden, waar Raffles een kortstondig optreden had gemaakt, steeds tot groot nadeel van adellijke leeglopers, woekeraars, miljonairs, die zelf niet wisten hoe rijk ze wel waren en

anderen, aan wie de Grote Onbekende een deel van hun bezittingen had afgenomen, om deze opnieuw aan de man te brengen, op een manier, die hem beter en rechtvaardiger toescheen.

Een hele reeks van avonturen had hem deze keer naar Genua gevoerd en het had maar weinig gescheeld, of de politie van die stad had voor zich de eer kunnen opeisen eindelijk de hand te hebben kunnen leggen op Raffles.

Het was nog pas enkele weken geleden, dat Raffles voor het eerst in aanraking was gekomen met een man, die, zoals hij, een vijand was van de maatschappij, of tenminste van een deel daarvan en die niettemin zijn doodsvijand was.

De naam van deze man was Erle Wilson. Toen zijn pad dat van Raffles voor het eerst kruiste, was hij een paar maanden eerder gekozen tot aanvoerder van het Genootschap van de Gouden sleutel, een hele gevaarlijke misdadigersbende, die haar zetel in Londen had en waarbij tal van benden over de hele wereld verspreid, waren aangesloten.

Overal, in alle grote steden kende de politie het bestaan van dit genootschap en dit was voor een groot deel te danken aan het optreden van dezelfde man, die zij zo hardnekkig achtervolgde, Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Aan deze man was het al drie keer gelukt, de aanvoerder van het net genoemde genootschap ten oneer te brengen. De eerste aanvoerder had het leven verloren in een vreselijk gevecht met Raffles, de tweede chef had zijn misdaden aan de galg moeten boeten en de derde, die de titel «De Meester» verworven had, was ook in een gevecht gedood door dezelfde man, die nu in gezelschap van Raffles en van diens onafscheidelijke vriend, Charles Brand,

in de grote auto zat, James Henderson, de reusachtige chauffeur.

Tot zelfs in Amerika had de worsteling tussen deze drie mannen en een machtige organisatie, die duizenden leden telde, voortgeduurd en een ogenblik meende Raffles te mogen geloven, dat hij het kwaad in de wortel had aangetast en dat er een eind was gekomen aan het bestaan van deze gangstertroep.

Inderdaad bleef het ook enige maanden rustig, en toen bracht het noodlot Raffles op het spoor van de vierde «Meester», zoals ook de titel van de nieuwe aanvoerder was, en opnieuw ontbrandde de strijd.

Het bleek maar al te gauw, dat Erle Wilson bij zijn voorgangers zeker niet achterstond, in sluwheid, moordzucht en vooral in haat tegen Raffles, die de oorzaak was geweest dat honderden van zijn leden in de gevangenis zaten, terwijl een viertal moordenaars hun leven hadden moeten laten op het schavot.

Enige malen hadden de beide mannen tegenover elkaar gestaan en Raffles was er tenslotte in kunnen slagen, zijn doodsvijand te dwingen de uitdaging aan te nemen tot een tweegevecht in een groot, oud, spookachtig huis van de Meester. Maar op een verraderlijke manier wist deze zijn ridderlijke tegenstander in zijn macht te krijgen en het was alleen te danken geweest aan de tussenkomst van Ella Manoury, een jonge en knappe vrouw, die in de macht van Wilson was geraakt, dat Raffles leven en vrijheid wist te behouden.

Om de rampzalige vrouw, die door de ellendeling zwaar gewond was met een revolverschot, aan zijn wraakzucht te onttrekken, had hij haar naar Caïro overgebracht, waar zij verpleegd was geworden in het beste ziekenhuis.

Maar zelfs daar wist de wraak-

zucht van haar gewezen minnaar haar te bereiken, nadat een noodlottig toeval haar verblijfplaats had verraden aan een arabier, die lid van het genootschap was en die dadelijk de Meester van die ontdekking op de hoogte had gebracht.

Zonder een ogenblik te aarzelen, droeg Wilson de Arabier op, Ella Manoury, wier getuigenis hem, als zij spreken wilde, in het ongeluk kon storten, uit de weg te ruimen en zeker zou de schurk hierin zijn geslaagd, wanneer Raffles niet opnieuw had ingegrepen en deze laaghartige aanslag had weten te verijdelen.

Hij wist de Arabier in zijn macht te krijgen en te bewerken, dat Wilson zelf naar Caïro kwam en toen dit eenmaal het geval was, scheen zijn lot bezegeld te zijn.

Raffles bracht de politie op het spoor en de gevaarlijke boef kon gearresteerd worden in een eenzaam huis, dicht bij Caïro, toen hij daar in gesprek was met de medeplichtige Arabier.

Onmiddellijk zou Wilson per schip naar Londen worden overgebracht en Raffles, Brand en Henderson, die hadden geboekt op hetzelfde schip, moesten er machteloos getuige van zijn, dat de schurk er in slaagde, in de haven van Genua, uit de cel, waarin hij gedurende de reis opgesloten was, uit te breken, over boord te springen en te ontkomen.

Raffles aarzelde geen ogenblik om de reis te onderbreken, in de hoop, dat hij in Genua zijn doodsvijand zou terug vinden en hem opnieuw in de handen van de politie te kunnen overleveren.

Maar ditmaal was de fortuin tegen hem. Wel kwam hij in de gelegenheid, zijn machtige tegenstander van aangezicht tot aangezicht te zien, maar deze wist te ontkomen en Raffles zelf werd gearresteerd.

toen hij vermoemd was als Engels varengast.

Waarschijnlijk zou nooit zijn identiteit aan het licht gekomen zijn, als de mannen van Wilson hem niet verraden hadden.

En de zaak zou waarschijnlijk voor Raffles een lelijke wending hebben genomen als Charles Brand en James Henderson er niet in geslaagd waren, de Grote Onbekende te bevrijden, op het ogenblik dat men hem in een geblindeerde auto wilde overbrengen naar de gevangenis.

Het was toen twaalf uur in de nacht geweest.

En zo gebeurde het, dat de grote, snelle auto nu op weg was van Genua naar Nice.

De drie mannen waren snel uit de wagen gestapt en gingen snel aan het werk.

— Hoever denkt je dat we vóór zijn? vroeg Raffles.

— Op de telegrammen lopen we waarschijnlijk achter, Edward, antwoordde Brand, maar op de politieauto's zijn we op zijn minst wel een half uur vóór, denk ik.

— Maar de politieauto, die mij had moeten vervoeren van het politiebureau naar de gevangenis, hoe staat het daar eigenlijk mee?

— Voor die auto hoef je in ieder geval niet bang te zijn, Edward, antwoordde Brand lachend. Ik had, zonder dat de chauffeur mij kon zien, gewoon de moer van een van de achterwielen zover losgeschroefd, dat het wiel er bij de eerste de beste draai af moest vliegen.

— Dat heb je knap gedaan, Charles. Laten wij dan maar haastig doorwerken. Geloof je dat ze weten, hoe onze auto er uit ziet?

— Reken er vooral niet op, Edward, dat ze dat niet weten, riep Brand. Toen hij in de wagen sprong, nadat we je bevrijd hadden, stond

de auto op hoogstens tien meter afstand van de agenten. De straat was goed verlicht en zij moeten in ieder geval de vorm en de kleur van de wagen hebben opgemerkt.

— Nu, dan zullen we ons haasten een en ander te veranderen, antwoordde Raffles.

Er hoefde verder geen woord meer te worden gesproken. Geen enkel bevel hoefde te worden gegeven, want iedereen wist heel precies wat zijn taak was.

Raffles en Brand vervingen een voor een de gesloten wielen door spaakwielen van een andere kleur, die in een geheime bergplaats aan de anderkant van de auto verborgen waren geweest en de vier dichte wielen werden, met zware stenen bezwaard, in zee geworpen.

Henderson had intussen iets heel anders gedaan. Hij had de kleur van de wagen veranderd.

Daarna werd ook de kap opgezet en nu was de verandering zo volkomen, dat zeker niemand de auto van net zou hebben herkend in dit vuurrood voertuig.

Raffles wist maar al te goed, dat hij zijn succes voor het leeuwendeel slechts te danken had aan de snelheid van handelen, die alleen kan verkregen ten koste van herhaalde oefening.

Nu was het nog de zaak om ook hun uiterlijk te veranderen en dan zou de kans op ontdekking aanmerkelijk minder worden.

En zo werd er direkt een begin gemaakt met wat Henderson, de steeds opgewekte reus, een nieuwe « verkleed-partij » noemde.

Henderson werd gewoon weer de deftige Engelse chauffeur van goeden huize. Raffles werd, wat hij steeds in Londen geweest was, Lord William Aberdeen en Brand volgde zijn voorbeeld en kroop in zijn oude huid, die van sekretaris van zijne

Lordschap.

De weg afkijkend, riep opeens Brand verschrikt uit:

— Ik geloof waarachtig, dat zij daar aankomen.

Hij wees naar een punt in de verte, dat zich aftekende, nog op grote afstand, waarin hij een naderende auto herkende.

Raffles had zijn kijker genomen en zei na door het instrument te hebben getuurd:

— Het ziet er inderdaad een beetje verdacht uit. Ik geloof dat ik het glinsteren van zilveren kragen en banden van uniformsteken zie. We zullen het zekere voor het onzekere nemen en benen maken, want ik ben er belsist niet op gesteld, mijn kennismaking met de Italiaanse politie te hernieuwen.

De drie mannen sprongen weer in de auto en ditmaal greep Henderson het stuur, terwijl Lord William Aberdeen, zoals hij nu weer zou heten, en Charles Brand achter in de wagen leunden.

Men hoefde er niet bang voor te zijn, dat Henderson zou verdwalen, want dat was onmogelijk. Hij hoefde de brede straatweg maar te volgen, die zich vele tientallen kilometers achter elkaar langs de kust van de Middellandse zee uitstrekt en zich daar geen enkel ogenblik verder dan een halve mijl van verwijderd.

Men was Albenea, ongeveer halverwege Genua en Nice, al geruime tijd gepasseerd, toen de auto stopte en het ging nu in een vaart van meer dan honderd kilometer per uur op Oneglia af.

Toen Raffles een blik achter zich wierp was er van de achtervolgende auto niets meer te bespeuren.

Maar Brand was nog niet gerust.

Hij had een ogenblik in gedachten gezeten en vroeg nu aan Raffles:

— Zou je denken dat ze in Ventimiglia, dat wil zeggen, aan de grens, al gewaarschuwd zijn?

— Dat is wel waarschijnlijk, antwoordde Raffles lakoniek. Er zijn ruim drie uur verlopen sedert het ogenblik dat ik ontvluchtte en een telegram heeft zo lang niet nodig om naar de grens te gaan.

— Maar; als dat zo is, waarom zijn zij er dan toe gekomen, ons juist in de richting van de Franse grens te zoeken? We hadden toch even goed kunnen proberen naar Zwitserland of naar Oostenrijk te ontkomen?

— Als we dat hadden willen doen, dan hadden we een andere weg moeten inslaan, antwoordde Raffles. De straat, waaraan het politiebureau lag, loopt rechtstreeks naar de weg naar Nice en als wij de Zwitserse of Oostenrijkse grens hadden willen bereiken, dan hadden wij Genua langs de andere kant moeten verlaten.

— Maar dan zie ik niet goed in, Edward, hoe zij ons zullen laten passeren, riep Brand ongerust uit. Het is nog erg vroeg. Het is nauwelijks dag en het aantal auto's op deze weg is erg gering op dit uur. Ik heb er nog helemaal geen gezien, uitgezonderd die miserabele politie-auto.

— Je maakt je ongerust om niets, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen Ventimiglia niet langs deze kant naderen. Wij zullen er als het ware om heen rijden.

— Is dat dan mogelijk? vroeg Brand. Ik dacht dat er maar een toegangsweg was.

— Er zijn zijwegen, Charles. De vreemdeling kent die niet, maar ik ben hier gelukkig goed thuis en als ik het stuur van Henderson gedurende een kwartier overneem, zal ik je dat bewijzen. Wij zullen de grensplaats niet uit het oosten, maar van-

uit het noorden binnen rijden.

— Maar zou men in Toulon ook niet al op de hoogte zijn gesteld? drong Brand aan.

— Dat laat mij volkomen koud. Ik denk er niet aan naar Toulon te gaan.

— Wat zeg je daar? Waarheen denk je dan van Ventimiglia af te gaan?

— Naar Genua, antwoordde Raf-

fles.

Brand maakte als het ware een luchtsprong en keek Raffles sprake-loos aan.

— Hoor ik goed? Wil je terug naar de plaats, vanwaar we zo juist ontkomen zijn. Wat wil je daar dan in 's hemelsnaam gaan uitvoeren?

— Zoeken naar Erle Wilson, was het lakonieke antwoord van Raffles.

HOOFDSTUK II.

GEWIJZIGDE PLANNEN

Geruime tijd bleef Brand zwijgend achterover leunen. Al heel wat keren was hij in de gelegenheid geweest de ontembare geestkracht en de ijzeren wil te bewonderen van de man, met wie het lot hem enige jaren geleden in aanraking had gebracht en wiens meeste avonturen hij daarna had meegespeeld, en toch was het nog telkens een nieuwe aanleiding tot bewondering voor hem, als hij getuige was van de ontzaglijke, door niets te bedwingen ondernemingsgeest van John Raffles.

Gevaar scheen voor hem een woord te zijn zonder enige betekenis.

Ieder ander zou, verkeerde hij in zijn omstandigheden, zich gehaast hebben, zoveel mogelijk afstand te brengen tussen zichzelf en de stad, die wel eens het eind van zijn loopbaan had kunnen worden. Maar in de stad was nog de doodsvijand van de Gentleman-Inbreker en daarom wilde hij er weer heen, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was en alsof hij geen gevaar liep.

Eindelijk, nadat Brand enigszins van zijn verbazing en schrik beko-

men was, vroeg hij:

— Maar Edward, als je dan toch weer terug wil, waarom ben je dan zover doorgereden?

— Dat had een hele simpele reden, amice, wij zijn tot hiertoe maar weinig zijwegen gepasseerd, en wanneer Lord Aberdeen met zijn tourauto van de Franse grens komt, zal dat beslist geen opzien baren.

— Neem het mij niet kwalijk, antwoordde Brand, maar ik kan niet goed inzien wat voor nut het heeft.

— Waarom niet?

— Omdat het, volgens mij, wel bijna zeker is, dat wij Wilson niet meer in Genua zullen vinden. Ook hij zal zich wel haasten, totaal onder te duiken.

— Dat moeten wij afwachten, antwoordde Raffles bedaard. Ik wil zekerheid hebben. Geef mij een week, en blijkt het in die tijd, dat al ons zoeken vergeefs is, dan ben ik bereid, om weer met je naar Londen terug te keren, al zou het mij spijten, want dan zou het ongetwijfeld heel lang duren, eer wij opnieuw enig spoor vonden van de ellendeling.

Intussen werd de tocht zonder

verder oponthoud voortgezet; ongeveer een kwartier later liet Raffles de auto opnieuw stoppen, waarna hij de plaats in nam van Henderson, achter het stuur.

Zoals hij wel vermoed had, baarde zijn komst in de stad dan ook helemaal geen opzien en hij hoefde alleen maar zijn paspoort en die van de anderen te tonen, om overal direct te worden doorgelaten.

Van Ventimiglia leidden wegen in verschillende richtingen en het natuurlijk gevolg van de nabijheid van Menton, Nice, Monte Carlo en andere steden aan de Riviera was, dat het op die mooie lentedag letterlijk krioelde van luxe auto's.

En zo leverde het verlaten van de stad al evenmin moeilijkheden op, want geen enkele politieautoriteit zou ook maar een sekonde hebben kunnen aannemen, dat de vluchteling de brutaliteit zou hebben, weer terug te keren.

Maar de drie reizigers brachten toch een onaangename vijf minuten door, toen zij bij het verlaten van Ventimiglia de politieauto tegenkwamen die hen een paar uur geleden op de grote weg achtervolgd had.

Het bleek een grote Lancia te zijn, die op een gladde, gelijke weg wel honderd twintig kilometer per uur kon halen. Zeker had pech verhinderd van sneller te rijden.

Er zaten zeven man in, waarvan vier in uniform en twee van hen hieven tegelijkertijd de hand op om de auto van de vreemdeling te laten stoppen.

Het was gelukkig, dat Raffles nog steeds aan het stuur zat, want de driftige Henderson zou hoogstwaarschijnlijk het bevel gewoon in de wind hebben geslagen en zijn doorgereden.

Nu echter zat hij met de armen over elkaar, in de deftige houding

van een uitstekend gedrilde bediende, naast zijn meester, die de wagen bestuurde.

Raffles bracht de auto tot staan, zonder dat er een spier op zijn gezicht vertrok. Enige mannen stapten uit de politieauto en de reizigers moesten opnieuw hun papieren laten zien, die voortreffelijk in orde bleken te zijn.

Eindelijk kon de auto doorrijden, nadat de commissaris van politie, die in ellendig Engels met Raffles had gesproken, op brommerige toon en blijkbaar met tegenzin zijn verontschuldiging had aangeboden.

Op het kalme gezicht van Raffles vertoonde zich slechts een vaag glimlachje, toen de wagen weder startte.

Van dat ogenblik af konden de drie mannen zich gerust als volkomen veilig beschouwen, want het ergste was nu zeker achter de rug.

Enige uren later reden zij, maar nu heel wat langzamer, Genua weer binnen, en Raffles nam opnieuw zijn intrek in een van de weelderige hotels, en ogenblikkelijk begon zijn onderzoek naar Erle Wilson.

Zijn laatste ontmoeting met de Meester was geweest in een onderaardse schuilplaats, door een toeval ontdekt, en die een deel scheen uit te maken van een ware ondergrondse stad, zich uitstrekkend in het inwendige van een van de hoge heuvels, tegen welke helling Genua is gebouwd.

Maar ook de politie had deze schuilplaats ontdekt en het was niet waarschijnlijk, dat Erle Wilson zich daar opnieuw zou verbergen, om zijn plannen te smeden, geholpen door zijn Italiaanse luitenants.

Toch gaf Raffles de hoop niet op en nog dezelfde avond, na zich goed te hebben vermomd, begon hij, door Brand vergezeld, zijn onderzoek.

Onvermoeid doorzochten de beide

mannen de havenwijk, overal het oor te luisteren leggend, in de hoop, dat een onvoorichtig uitgesproken woord, een uitdrukking, een snel gewisselde blik hen iets zou verraden over de verblijfplaats van de gevaarlijke misdadiger, maar hun pogingen waren vergeefs.

Laat in de nacht keerden zij terug, legden hun vermomming af en voor het eerst sedert lange tijd genoten zij daarna van een ongestoorde nachtrust.

De drie volgende dagen, bijna onafgebroken doorgebracht in de havenwijk, waar de misdaad welig tiert, leverden geen beter resultaat op en in de vierde nacht hoorden zij plotseling, dat de Meester drie dagen tevoren naar Londen was vertrokken, aan boord van een plezierjacht. Zij kwamen dit te weten in een kleine dievenkroeg, toen zij naast een drietal zaten, die fluisterend over de Meester spraken.

Een ogenblik hadden zij gelooft, dat het niets anders was dan een valstrik om hen op een dwaalspoor te brengen, maar direkt kwamen zij van deze mening terug. Als Wilson hen ook maar een ogenblik verdacht had en hun vermomming had doorzien, wat zou betekenen, dat hij hun spoor voortdurend had weten te houden, dan zou hij toch geen ogenblik geaarzeld hebben, de twee mannen hier onschadelijk te laten maken.

Nee, het was wel zeker. Zij wisten nu dat hun taak hier geëindigd was en zij moesten het zichzelf toegeven, dat zij het spoor van de Meester voorlopig kwijt waren en niemand kon zeggen, waar en wanneer zij het zouden terugvinden.

Zwijgend gingen de beide vrienden nu terug en pas, toen zij op het punt stonden het hotel binnen te lopen, zei Raffles:

— Het blijkt nu, dat wij onze

tijd nuttiger hadden kunnen besteden, maar niemand had dit kunnen voorzien. Ik dacht niet dat hij het zou hebben gedurfd, nu al naar Londen terug te keren.

— Maar het is toch onmogelijk, Edward, dat hij daar lang op vrije voeten blijft, zei Brand zachtjes. Dank zij jouw toedoen is zijn signalement algemeen bekend, men weet dat Wilson inderdaad de Meester moet zijn. Hij zal zich nergens kunnen vertonen, want men zou hem direkt arresteren.

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd en antwoordde:

— Dat is in een stad van zeven miljoen inwoners minder gemakkelijk dan het schijnt, Charles. Londen heeft talloze geheimen, het is ontzaglijk groot en men kan er zich gemakkelijker verborgen houden dan in de Sahara. Erle Wilson heeft ongetwijfeld vrienden in overvloed, die hem een schuilplaats kunnen verlenen. Verder kan hij zijn uiterlijk voldoende veranderen om de politie op een dwaalspoor te brengen. Kortom, die man kan nog heel veel kwaad doen, al is het dan ook ondergronds.

— Wij blijven nu zeker niet hier?

— Morgen vertrekken wij naar Londen.

En daar stapten de beide vrienden het hotel binnen en gingen naar bed om al de volgende ochtend alles voor hun vertrek in gereedheid te brengen.

De auto, die Henderson naar Italië had gebracht, zou opnieuw gebruikt worden en om elf uur in de ochtend reed men weg. Nu echter langs een bijna rechte lijn, over Turijn, Geneve, Reims, Kammerijk en Calais, een weg, die door de auto in twee dagen werd afgelegd.

Men bereikte Calais, enige uren voor de kanaalboot zou vertrekken en er was dus voldoende tijd plaats-

bewijzen te kopen en de auto te laten inladen.

De overtocht had zonder het minste incident plaats en om drie uur in de namiddag reed de auto Londen weer binnen.

Raffles verkeerde in een tamelijk sombere bui en Brand was weinig minder dan wanhopig. Al die moeite was vergeefs geweest en opnieuw zou de strijd tegen Wilson, de misdadiger, moeten worden aangeboden onder heel wat moeilijker omstandigheden dan ooit tevoren, want niemand kon nu zeggen waar de schurk zat.

Dat Wilson het zeker niet meer zou wagen, naar zijn eigen huis terug te keren, bleek Raffles nog diezelfde dag, want toen hij 's middags door de Chapelstreet liep, stond het huis van de Meester te koop.

Raffles bleef een ogenblik verbaasd staan kijken naar het bord, dat aan de gevel was aangebracht, en mompelde:

— Dat is de brutaliteit ten top gedreven. De schurk verkoopt zijn huis als de eerste de beste brave burgerman, die genoeg heeft aan het leven in de stad en buiten wil gaan wonen. Ik ben benieuwd, wie deze zaak moet opknappen en hoe hij in het bezit zou komen van de koopsom. Maar daar schiet me iets te binnen. Ik kon het huis zelf wel kopen, wanneer tenminste de prijs niet te hoog is.

Toen Raffles des avonds dit plan aan Brand vertelde, keek de jongeman hem verwonderd aan en riep toen uit:

— Wat moet jij in 's hemelsnaam met dat huis beginnen?

— Ten eerste wil ik het zo grondig mogelijk onderzoeken, want je weet dat er veel geheimen in te vinden zijn, die voor mij misschien van veel belang zijn en ten tweede is het misschien mogelijk, op deze ma-

nier, als ik mij als koper presenteer, weer op het spoor te komen van Wilson.

— Dat geloof ik haast niet. Hij zal natuurlijk een groot aantal tussenpersonen gebruiken, die voor hem optreden. Een hele keten van stromannen, die je onmogelijk tot het einde zou kunnen volgen.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, meende Raffles kortaf.

De volgende dag al begon hij zijn nasporingen onder een aangenomen naam, die van graaf Grasham, en Brand bleek maar al te goed te hebben gezien. Het huis bleek het eigendom te zijn van een eerbiedwaardige grijsaard, een man van bijna tachtig jaar, die verzekerde, dat hij het in huur had gegeven aan een zekere White, en deze White bleek onvindbaar te zijn.

Het was duidelijk, dat deze White of hoe de man mocht heten, in relatie had gestaan met een vroegere bewoner van dit huis en dat de eigenaar, die al meer dan half kinds bleek te zijn, beslist niet geweten had wie er eigenlijk in zijn huis gewoond had.

Bij nader onderzoek bleek het ook, dat de tachtigjarige man maar weinig eigendomsrechten kon laten gelden, daar het huis heel zwaar verhypothekerd was en feitelijk al het eigendom was van de genoemde White of iemand anders.

Dat was echter voor Raffles van minder belang. Hij kon nog heel goed een huis in Londen gebruiken en daarom aarzelde hij geen ogenblik, maar kocht het en liet de koopsom, tachtig duizend pond sterling, onmiddellijk aan de zaakgelastigde ter hand stellen.

Er werd nog diezelfde avond een akte van overdracht opgemaakt en toen kon Raffles zich de onbetwiste eigenaar rekenen van het grote, geheimzinnige huis, waar sinds een

paar maanden de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel zijn tenten had opgeslagen.

Brand was maar half te spreken over deze transactie en mopperde, toen Raffles hem kwam vertellen van zijn aankoop:

— Wat moeten wij nu in 's hemelsnaam met dat huis doen, Edward? Je kunt toch geen tachtigduizend pond sterling uitgeven alleen om je nieuwsgierigheid te bevredigen betreffende de inrichting van het huis. Je denkt het toch niet te verhuren?

— Dat denk ik integendeel wel degelijk te doen, antwoordde Raffles bedaard. Ik zie niet in, waarom ik ook niet eens als huisheer zou fungeren. Het huis kan met weinig kosten heel veel worden verbeterd en ook hier is de woningsnood zo groot, dat men als het ware zal vechten om in mijn huis te mogen wonen.

— En neem eens aan, dat Wilson er achter komt, dat jij het bent, die het huis gekocht hebt?

— Wel, ik ben overtuigd, dat hij minstens evenveel moeite zal hebben om dat te ontdekken, als wij hadden om er achter te komen, wie de opdrachtgever was, voor de verkoop van het huis, en wie het geld zal opstrijken, ofschoon ik er wel bijna zeker van ben, dat Wilson zelf dat zal zijn. Overigens zie ik niet in, wat het hem zou helpen, als hij te weten komt, dat het huis in handen over is gegaan van graaf Grasham. Vandaar tot de ontdekking, dat graaf Grasham en John Raffles een en dezelfde persoon zijn, is nog een hele stap, en ontdekt hij dat ook, dan kan ik dat alleen maar toejuichen, want op deze manier lok ik de ellendeling misschien opnieuw op mijn pad.

Maar in deze verwachting zou

Raffles bedrogen worden.

Het was alsof Wilson van de aardbodem was weggevaagd.

En toch was zijn aanwezigheid in Londen, voor hem, die goed wist op te merken, maar al te duidelijk, want het aantal ernstige misdaden werd weer groter en voor Raffles was er geen twijfel mogelijk, of zij gingen uit van een centrale organisatie, waarvan de bedrivers zeker gehoorzaamden aan het bevel van de Meester.

Een paar keer had er in de bladen een klein bericht gestaan betreffende de ontvluchting van Wilson en toen leek het wel alsof de politie alle hoop liet varen hem weer in handen te krijgen.

Voor Raffles was deze stand van zaken ondragelijk, want ofschoon hij persoonlijk als Lord Aberdeen niet het minste gevaar liep, zo zou zijn leven toch steeds gevaar lopen, zolang zijn doodsvijand op vrije voeten was, het toeval kon beide mannen weer tegenover elkaar plaatsen en Raffles wist maar al te goed, hoe groot de macht was van de organisatie waarover Wilson het bevel voerde.

Er verliep een week, die door Raffles uitsluitend besteed werd aan onderzoekingen. Toen kwam hij op een ochtend, nadat hij bijna de hele nacht door verschillende wijken van Londen had gezworven, de werkkamer van Brand binnen en zei kortaf:

— Maak je reisvaardig, Charles. Wij vertrekken vanmiddag.

De jongeman, die verdiept was in de bestudering van enige oude jaargangen van de « Times », wendde zich verrast naar Raffles en vroeg:

— Wij vertrekken? Waarheen?

— Naar de Markiezeilanden.

HOOFDSTUK III.

OP WEG

Een ogenblik bleef Brand Raffles verwonderd aankijken en toen herhaalde hij langzaam:

— Naar de Markiezeneilanden?

— Ja. En meer speciaal naar het Diamanteneiland.

— Je wilt Ella Manoury bezoeken?

— Ja. Begrijp je niet waarom?

— Ik moet toegeven...

— Zij moet me helpen bij het opsporen van Erle Wilson, haar voormalige minnaar, de schurk, die haar hele bestaan vernietigd heeft. Zij haat hem erger dan de pest, en zij zal geen sekonde aarzelen, mij op de hoogte te brengen van zijn gewoonten. Zij weet natuurlijk de namen van zijn vertrouwde vrienden, bij wie hij een schuilplaats heeft kunnen vinden. Zij kent ook die schuilplaatsen en als ik die eenmaal weet, dan wordt het terrein van mijn onderzoek aanzienlijk beperkt.

Charles Brand stond op, klapte het boek dicht en zei kalm:

— Ik sta tot je dienst. Hoe zullen wij reizen?

— Wij zullen het vliegtuig gebruiken. Wees zo goed, Henderson eens hier te roepen.

Brand liep op de huistelefoon toe en stelde zich in verbinding met de garage, in de tuin, zich uitstrekkend achter het huis in de Cromwellstreet, dat Raffles sedert geruime tijd onder de naam Lord William Aberdeen bewoonde. Hij zei iets in de hoorn en belde af.

Een ogenblik later kwam Henderson het vertrek binnen en vroeg:

— Mylord?

— Ik wilde je zeggen, dat wij

vanmiddag op reis gaan, James, antwoordde Raffles.

— Goed, Mylord. Met de auto?

— Nee, James, met het vliegtuig, met « De Duivel der Lucht ».

— Goed Mylord. Waar gaan we heen?

— Naar de Markiezeneilanden.

— Is het verder dan Amerika, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Heel wat verder, James. Wij moeten eerst de Atlantische Oceaan oversteken, vliegen dan over een groot gedeelte van Zuid-Amerika en volgen dan de evenaar, tot dat wij ongeveer acht graden zuiderbreedte en ongeveer veertig graden westerlengte de Markiezeneilanden of Marquesas Islands bereikt hebben.

— Dat is heel wat kilometers, Mylord.

— Bijna veertien duizend, James. Wij zullen over Para vliegen, een haven aan de oostkust van Brazilië en dit verlengt de afstand wel iets. De afstand van Para tot aan het einddoel is ongeveer acht duizend negen honderd vier kilometer. Tel daarbij de vijf duizend kilometer van Londen naar Para en je komt op het totaal van dertien duizend negen honderd vier kilometer.

— En hoelang doen wij over dat reijsje? vroeg Henderson.

— Als alles goed gaat, James, kunnen wij de tocht in zeven en twintig uren maken.

Sekondenlang bleef het stil in het vertrek na deze woorden, die wel een grap leken te zijn en toch sprak Raffles niet anders dan de waar-

heid.

Enige jaren geleden had zijn geniale brein een vliegtuigmotor uitgevonden, die niet op benzine liep, maar op elektriciteit en met dit vliegtuig had de Grote Onbekende al herhaaldelijk reizen gemaakt met een gemiddelde snelheid die de vijfhonderd kilometer per uur onder gunstige omstandigheden soms overschreed.

Uiterlijk week dit toestel niet veel af van de moderne straaljagers, behalve dan, dat het bijna uitsluitend uit aluminium was gemaakt, maar het geheim van de motor had Raffles tot dusverre prima weten te bewaren, daar de elektrische machine totaal afgesloten was door een metalen kap, met een geheime sluiting die alleen door de drie mannen geopend kon worden, die hier nu in dit vertrek bijeen waren.

Henderson was de eerste die weer sprak en er lag eerbied en iets als vrees in zijn stem, toen hij aarzelend zei:

— Dit wil dus zeggen, Mylord, dat wij met onze machine in nog iets minder dan drie en half etmaal de hele aardbol zouden kunnen omvliegen.

— Zo is het, vriend, antwoordde Raffles. Wij vertrekken dus vanmiddag, James, en ik verwacht, dat alles in orde is.

— Wat mij betreft, Mylord, zouden we binnen een uur kunnen opstijgen, antwoordde Henderson. De machine staat prima in orde in uw particulier hangar van het vliegveld van Hendon. Gisteren nog heb ik alles precies nagekeken. De accu's zijn geladen en als het moest zouden wij er veertien dagen achter elkaar mee in de lucht kunnen blijven.

— Goed zo, James. Dan hoeft er dus alleen nog maar gezorgd te worden voor proviand, dekens, onze

tent, wapens, verrekijkers, ammunitie en andere benodigdheden, waarvan mijnheer Brand een volledige lijst heeft. Ik reken er op, dat wij om drie uur kunnen vertrekken.

— Alles zal in orde zijn, Mylord, antwoordde Henderson eenvoudig.

Hij draaide zich op zijn hielen om en vertrok.

Wat Charles Brand betreft, hij haalde dadelijk de lijst te voorschijn, waarop tot in de minste bijzonderheden alles vermeld stond, wat de reizigers konden nodig hebben voor een reis naar de tropen en die een zo goed als totaal onbewoond eiland als einddoel had.

Binnen een uur was deze voorraad bijeen gebracht en met de uiterste zorg verpakt in twee langwerpige koffers van aluminium, die zo gemaakt waren, dat zij precies pasten in wat men zou kunnen noemen het ruim van het kleine vliegtuig, dat hen moest overbrengen.

Wat de proviand betreft, die bestond voor een deel uit geconserveerde, voor het andere deel uit verse levensmiddelen, want het was nog een van de wonderen van de « Duivel der Lucht », dat men aan boord heel gemakkelijk door middel van de elektriciteit, allerlei smakelijke dingen kon koken, bakken of braden, zonder het minste gevaar voor Brand.

Nadat alles bezorgd was, werden de koffers op de auto geladen en de drie mannen vertrokken, het huis achterlatend onder de hoede van de grijze kamerdienaar van Lord Aberdeen, de trouwe Gaston.

Binnen anderhalf uur had de auto Hendon bereikt, waar de drie mannen de lunch gebruikten, waarna de auto het vliegveld opreed en regelrecht naar de hangar, waar de machine van Raffles veilig stond opgeborgen.

De auto werd nu in de hangar

neergezet, nadat de metalen koffers en ook de kisten met levensmiddelen waren afgeladen. De drie mannen rolden de « Duivel der Lucht » naar buiten.

Het was een heel sierlijk toestel, met vleugels, lijkend op die van een libel, een vierbladige propeller en een voortreffelijk verend intrekbaar landingsgestel, wat een landing, zelfs op ongelijk terrein, mogelijk maakte.

En zo fijn en tenger zag deze machine er uit, dat niemand op het idee zou komen, dat in haar binnenste een geheimzinnige motor verborgen was, in staat om meer dan vijftien honderd paardekrachten op te brengen.

Achter en halverwege onder de vleugels was de cockpit, met aan weerskanten drie ronde ramen, als

de patrijspoorten van een schip.

Snel, vóór al te veel nieuwsgierigen van het vliegveld ter plaatse konden komen, werd de bagage ingeladen en vastgezet, en daarna gingen de drie mannen, nadat de deur van de hangar weer gesloten was, aan boord van het ranke vliegtuig.

Het had juist drie uur geslagen op de grote klok van het vliegveld, toen Raffles, die het eerst zou vliegen, een kleine hefboom overhaalde en daardoor de motor startte.

De schroef begon direkt te draaien, eerst langzaam, toen hoe langer hoe sneller. Het toestel schoof enige meters vooruit, sprong zich met een sierlijke zwaai van het grasveld en steeg trots in de blauwe lucht omhoog.

De reis naar het Diamanteneiland was begonnen.

HOOFDSTUK IV.

REIS EN AANKOMST

Raffles liet de « Duivel der Lucht » stijgen tot een hoogte van ongeveer twee duizend meter, daarbij zorg dragend gedurende die stijging de snelheid niet al te sterk op te drijven, daar hij er echt niet verlangend naar was, de vermogens van zijn vliegtuig nodeloos uit te putten.

Grote spiralen beschrijvend steeg de machine op, waarna Raffles direkt koers zette naar het zuidwesten.

Daar hij van plan was, in zoveel mogelijk rechte lijn naar Para te vliegen, moest hij het Kanaal oversteken, dat binnen een paar minuten bereikt was, en vervolgens een gedeelte van Frankrijk, waarbij de oorlogshaven Brest een paar mijlen

aan stuurboord bleef liggen.

Raffles stak de Golf van Biskaje in haar volle breedte over en hield aan op Kaap Finisterre, dat nog vóór vier uur bereikt werd.

Toen de kust van Portugal uit het oog verdween, wisten de drie mannen, dat zij geen land meer zouden zien, vóór zij Para hadden bereikt, met uitzondering van het eiland Madera, dat zij een half uur later aan de horizon zouden zien opdemen als een grote, kleurige ruiker, neergelegd op een ontzaglijke plaat van spiegelglas.

Op aarde was de temperatuur voor de tijd van het jaar buitengewoon zacht geweest, maar op deze hoogte van vierduizend meter, waarop Raf-

fles de machine nu gebracht had, was de kou goed voelbaar en de drie mannen hadden er geen spijt van, dat zij zich in hun warme vliegkleding hadden gestoken.

Onder de machine breidde thans de Atlantische Oceaan zich in zijn onmetelijke pracht uit. De zon goot haar stralen over de diep blauwe golven van deze zee, die twee vastelanden van elkaar scheidt, en hier en daar ontdekten de reizigers grote mailboten, die echter door de afstand niet groter leken dan vliegjes.

De reizigers vlogen hier boven een erg druk bevaren gedeelte van de Oceaan, want hier kruisten de routes elkaar van Lissabon naar Pernambuco, van Marseille naar Buenos-Aires, van Bordeaux naar dezelfde plaats, van Hamburg en Liverpool naar Para, van Marseille naar Dakar, van Liverpool naar Madeira, van Cadix naar Havana, van Amsterdam naar Paramaribo en nog zovele andere stoomvaartlijnen.

Soms zagen de drie mannen wel zes of zeven grote schepen tegelijk, dikke, roetzwarte rookpluimen achter zich latend, en alsof zij met elkaar wedijverden, de produkten van vreemde bodem naar het eigen land te voeren.

Inmiddels liep de motor van de « Duivel der Lucht » met de regelmatigheid van een uurwerk en daar men geen last had van het ronken van een benzinemotor, was alleen het suizend geluid van de schroef te horen.

Zien deed men er totaal niets van, zo ongelooflijk snel toerde zij rond.

Raffles had de snelheid al lang op haar maximum gebracht en gleend als een stormwind, veel sneller dan de snelste albatros, sneller dan een orkaan, stormde de ranke machine door het luchtruim.

Nu en dan wisselden Brand en

Henderson, veilig verborgen achter het glas van de cockpit, enige woorden met elkaar.

— Wordt het niet bijna tijd voor het diner, mijnheer Brand? vroeg Henderson na enige tijd, terwijl hij op zijn horloge keek.

— Volgens jouw horloge zeker wel, antwoordde Charles Brand lachend, maar je loopt heel wat voor.

— Dat meent u toch zeker niet, mijnheer Brand, riep Henderson uit, verontwaardigd dat men iets kwaads durfde zeggen van zijn trouwe nikelen knol, waarvan hij verklaarde dat het per jaar geen volle minuut voor liep.

— Ik meen het in volle ernst, James. Volgens de plek, waar wij nu zijn, loopt je horloge verkeerd, James.

— Maar ik heb het vanochtend pas opgewonden, mijnheer Brand en het vergeleken met de Big Ben, riep Henderson uit.

— En juist omdat je horloge gelijk loopt met de klokken van Londen, vriend James, daarom kan het onmogelijk met de klokken onder onze machine, verondersteld, dat die er zouden zijn.

Henderson scheen nog niet overtuigd te zijn en schudde afkeurend het hoofd, terwijl hij bromde:

— Daar begrijp ik echt niets van, mijnheer Brand.

— Dan zal ik proberen je het duidelijk te maken, James. De afstand van Londen naar Para bedraagt rond de vijf duizend kilometer. Daar de machine vijf honderd kilometer per uur aflegt, moet zij die reis precies in tien uren volbrengen en daar wij om drie uur in de namiddag zijn opgestegen, moeten wij om één uur in de nacht in Para zijn, tenminste volgens onze horloges. Maar dan zullen de klokken in Para een heel andere tijd aanwijzen, James, een veel vroegere tijd, en wel zoveel

keer vier minuten, als er graden liggen tussen Londen en Para, dat wil zeggen, vijf en veertig. Het zal dus in Para, wanneer wij daar aankomen, honderd tachtig minuten, dat is drie uur vroeger zijn, tien uur in de avond.

— En mag ik weten, mijnheer Brand, wie die nonsens heeft uitgevonden?

— De zon, beste James, niemand anders dan de zon, antwoordde Brand glimlachend. Denk er maar eens aan, dat ons schitterend hemellichaam zijn schijnbare tocht om de aarde heel precies keurig in vier en twintig uren volbrengt. Welnu, onze aarde is verdeeld in drie honderd zestig graden en de zon heeft dus net vier minuten nodig om een graad te doorlopen. Kun je me volgen?

— Ik doe er mijn best voor, mijnheer Brand, antwoordde de reus, terwijl hij Brand de woorden van de lippen scheen te willen lezen.

— Welnu, dan is het toch duidelijk, dat iemand die naar het oosten reist, dat wil zeggen, de zon tegemoet, bij iedere graad vier minuten op het hemellichaam moet winnen?

Henderson had zijn hoofd in de handen verborgen en zat geruime tijd in diep gepeins verzonken. Eindelijk keek hij Brand weer aan en antwoordde brommend:

— Ik wil wel geloven dat het zo is, mijnheer Brand, maar u moet mij niet kwalijk nemen, ik houd mij liever aan mijn horloge.

— En daarin kan ik je geen ongelijk geven, James, riep Brand lachend uit. Knoei vooral niet aan je horloge, het is voor de berekening van Mylord net goed, om precies te weten, hoe laat het op een gegeven ogenblik in Londen is.

— Nog een opmerking, mijnheer Brand. Als ik u dus goed begrepen heb, zou het, als men maar vlug ge-

noeg kon reizen, mogelijk zijn, om bij voorbeeld om drie uur te New York aan te komen, terwijl men een half uur later uit Londen zou zijn vertrokken.

— Dat zou inderdaad mogelijk zijn, James, als men kon beschikken over een toestel, dat nog vlugger vloog dan de zon en nog meer dan een graad, dat wil zeggen honderd elf kilometer, langs de equator gemeten, in elke vier minuten aflegde, maar zoiets is nog niet uitgevonden.

— De « Duivel der Lucht » gaat niet veel langzamer, mijnheer Brand, riep Henderson uit.

— Nu laat je je wel een beetje door je bewondering meeslepen, James. Een snelheid van een graad per vier minuten met een uursnelheid van bijna zeventien honderd kilometer, zover heeft de « Duivel der Lucht » het nog niet gebracht, maar mocht er inderdaad een kracht worden uitgevonden, die zeventien honderd kilometer per uur kon afleggen, dan zou men om één uur in de middag in Londen opstijgen en steeds in westelijke richting vliegend, precies op datzelfde uur in iedere ander stad van de wereld aankomen, hoe ver of hoe dicht bij die ook ligt. En, wanneer men de atoomkracht ook eens voor vliegtuigen zou kunnen toepassen, dan zal die snelheid misschien nog wel groter worden. De mogelijkheid is dan zelfs niet uitgesloten, dat men volgens de klok vroeger aankomt dan men is vertrokken.

— Daar staat je verstand gewoon bij stil, riep Henderson hoofschuddend. Mijnheer Brand, ik zal u wat zeggen, ik geloof dat wij er het beste aan doen, als wij ons door onze maag laten leiden bij het bepalen van de tijd en de mijne waarschuwt me nu dat het uur om te eten is aangebroken.

— Volg jij dan de ingeving van je maag maar, James, antwoordde Brand lachend, en zorg voor een goede maaltijd.

Henderson liet zich dat geen twee keer zeggen en direkt maakte hij zijn toebereidselen.

De stekkers werden in de stop-contacten gestoken en een paar minuten later waren de kookplaten en de oven gloeiend heet.

Henderson had met grote behendigheid een paar kuikens geplukt en maakte nu dit gevogelte klaar op een manier, die de bewondering van Brand wekte.

Hij opende een blikje groenten, maakte de inhoud warm, roosterde brood, kookte een paar eieren, waarvan er een paar dozijn waren meegenomen en diende tenslotte dit alles keurig op in het aluminium servies, dat gezet werd op een soort tafeltje, lang en smal, dat men naar believen in de bodem van het vliegtuig kon neerklappen.

Henderson ging Raffles daarna aan de knuppels aflösen en een ogenblik later deden de beide vrienden zich te goed aan de voortreffelijk bereide maaltijd, begoten met een fles goede Cantemerle.

Een van de voortreffelijke hoedanigheden van Raffles' machine was, dat men er ongestraft kon roken, want door de afwezigheid van benzine, en daar bijna alle delen uit aluminium waren vervaardigd, was ieder gevaar voor brand uitgesloten.

En zo staken de beide vrienden hun sigaretten aan en algauw dwarrelde de lichtblauwe rook door de kleine ruimte om een uitweg te zoeken door een soort schuin geplaatst ventilatieroostertje, dat voor luchtverversing diende, en zoals men ze ook vindt aan boord van de grote mailboten.

En intussen vloog de « Duivel der Lucht » zonder schokken of trillin-

gen en toch met een regelmatige snelheid door het luchtruim.

Langzamerhand begon de schemering over de Oceaan te vallen en de zon zonk achter de westerkim met stralende glans in zee.

Tamelijk snel werd het donker, zoals het geval is in alle streken op de aarde, in de nabijheid van de keerkringen, en spoedig was het volkomen duister.

Maar aan de nachtelijke hemel tintelden miljarden sterren en stil genoten de twee mannen van het verrukkelijke schouwspel, indrukwekkender dan onverschillig welk ander natuurfatfeel en waarvan men de invloed pas goed ondergaat, als men zich tussen hemel en aarde bevindt, ver van het gedruis der samenleving.

De melkweg was heel duidelijk zichtbaar en onvergelykelijk schitterde het sterrebeeld van de Grote Beer.

De maan was opgekomen en haar zilveren licht liet de golven van de Oceaan met een wonderlijke lichtschijn glanzen.

Nu en dan doemde er diep beneden de reizigers, heel flauw een rij van lichtjes op; dat was een mailboot, die haar weg zocht over de grote Oceaan.

Er kon nu alleen maar op het kompas gevlogen worden, maar Raffles wist dat dit aan Henderson was toevertrouwd en dat hij geen streep zou afwijken van de juiste koers.

Het werd nu tijd om aan nachtrust te gaan denken en Raffles was de eerste die ging liggen op het smalle rustbed, achter de cockpit, nadat hij Brand de nodige instructies gegeven had voor de tocht, dwars over Zuid-Amerika.

Henderson zou nog enige uren de machine blijven besturen, om dan zijn plaats in te ruimen voor Charles Brand.

Binnen korte tijd zou men land in zicht krijgen en Henderson was degene, die dit het eerste ontdekte.

Hij draaide even het hoofd om naar Brand, die in gedachten voor zich uitstaarde en toen de jongeman de richting van zijn blik volgde, zag hij eerst een vage, donkere streep, die al gauw duidelijker werd en tenslotte een grillige kustlijn vormde, hier en daar onderbroken door kleine rijen gloeiende stipjes; dat waren de steden.

Brand nam zijn plaats in in de cockpit en ging naast Henderson zitten, om de knuppel van hem over te nemen.

Het was nu de beurt van de reus om enige uren welverdiende nachtrust te genieten.

Het bleek algauw, dat Henderson zich in de richting niet vergist had, want binnen tien minuten zweefde de machine boven een grote stad, die niet anders kon zijn dan Para, gelegen aan de brede monding van de Araguaya.

Maar het was niet deze rivier, die de jongeman zou volgen. Dat was de Amazone, een van de grootste en mooiste rivieren ter wereld, met een buitengewoon groot aantal voornamen zijrivieren, en die door heel Zuid-Amerika loopt, van het oosten naar het westen.

Eindelijk had men nu weer land onder zich en veiligheidshalve liet Brand de machine stijgen en bleef op het kompas doorvliegen.

Toch ontdekte hij nu en dan het glanzen van het maanlicht op de kalme wateren van de matige rivier, de Amazonestroom onder zich en dit gaf hem een gevoel van rust. Hij wist nu, dat hij de goede richting volgde.

Zonder enig oponthoud zette de machine haar tocht voort, dwars door Brazilië en vervolgens over een gedeelte van Peru en Ecuador.

De snelste trein zou over de afstand van Para naar Quito aan de oostkust van Zuid-Amerika ongeveer vijftig uren hebben gedaan. De « Duivel der Lucht » legde die afstand af in zes uur en toen de dag weer aanbrak, had Raffles, die wakker werd, net nog gelegenheid om een afscheidsgroet toe te wuiven aan de Cordilleras de los Andes, de ontzaglijke bergketen, die zich van het uiterste noorden tot de zuidelijkste punt langs de oostkust van Zuid-Amerika verheft.

En van dit ogenblik af zouden de drie reizigers opnieuw niets anders beneden zich zien dan golven en nog eens golven. Ditmaal van de grote Stille Oceaan.

Brand zorgde deze keer voor het ontbijt en Raffles nam de stuurknuppel weer van hem over, om de « Duivel der Lucht » naar de plaats van bestemming te brengen.

Alles beloofde een verrukkelijke dag en zelfs hier boven op een hoogte van bijna twee duizend meter en ondanks de snelheid merkte men de invloed van de warme golfstroom, die zich hier ten zuiden van de Equator, in bijna volkomen rechte lijn uitstrekt over honderden en nogmaals honderden kilometers lengte.

De uren verstreken, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

En eindelijk klonk het over de lippen van Henderson, die verbaasd sterke ogen had, de kreet: «Land».

Tien minuten later al zweefde de « Duivel der Lucht » op grote hoogte boven een eindeloze reeks kleine eilandjes, die zich voordeden als stippen en die de uitlopers waren van de Tocamotu-eilanden.

Duizenden eilanden, waarvan er zeer vele niet of maar heel weinig bekend zijn, zijn hier als het ware op de Oceaan rond gestrooid door een machtige hand en vele daarvan

hebben hun ontstaan te danken aan het werk van het koraaldieltje dat hier duizenden eeuwen gewerkt heeft aan de vorming van de koraaleilanden of atols, in vele gevallen niets meer dan een kring van koraalriffen die soms maar een meter of iets meer boven de golven uitsteken, en een cirkelvormig meer omsluiten, waar in het midden zich soms een eilandje verheft.

Maar ook zijn vele van deze eilandjes niets anders dan de toppen van bergen, behorende tot het vasteland, dat zich hier, volgens vele aardrijkskundigen, honderdduizenden jaren geleden moet hebben bevonden.

De « Duivel der Lucht » stevende steeds verder; Raffles liet de machine iets dalen en scheen te zoeken als een sperwer, die uit een vlucht duiven zijn slachtoffer uitzoekt.

Eindelijk doemde aan de horizon een nieuw eiland op, dat wat groter scheen dan de vorige en waarvan de grillige vormen gauw duidelijker zichtbaar werden.

Het eiland had de vorm van een Australische boomerang, of van een reusachtige letter L, zonder dat echter de hoek in het midden volkomen recht was, maar eerder tamelijk stomp.

Aan het eind van een van de benen van deze L verhief zich een voorgebergte tot op een hoogte van

ongeveer twee honderd meter en waarvan men ongetwijfeld een ruim uitzicht moest hebben op dit gedeelte van de Stille Oceaan.

Meer landwaarts kwamen bossen en het scherpe oog van Henderson zag een paar zilveren linten. Dat waren de beide riviertjes, die hun oorsprong vinden op dat juist genoemde gebergte en in talloze kronkelingen afdaalden naar de vallei om zich tenslotte uit te storten in twee inhammen, omzoomd met palmen.

Nauwelijks had Raffles het eiland ontdekt, of hij liet de machine aanzienlijk dalen en met overrompelende snelheid werden de vormen van het eiland duidelijk zichtbaar om een ogenblik later niet langer waarneembaar te zijn, want de machine vloog nu op maar honderd meter hoogte boven een uitgestrekt vlak, waarop het toestel even later zacht neerstreek, als vermoeid van de tocht.

Nauwelijks waren de drie mannen uitgestapt en hadden de zware pelzen uitgedaan, die hen nu erg benauwdten, of heel in de verte, aan het begin van de uitgestrekte vlakte, naderden haastig een viertal gedaanten.

Het waren vrouwen, waarvan er twee, die de beide anderen een stukje vooruit waren, met doeken wuifden.

HOOFDSTUK V.

EEN DREIGEND GEVAAR

Zo vreemd was deze plotselinge verschijning, van vrouwelijke wezens op dit eiland, dat wel onbewoond leek, daar het ver buiten de gewone scheepvaartroute lag, dat brand een ogenblik vol verwondering bleef toezien.

Toen vroeg hij zacht, zich tot Raffles wendend :

— Zijn dat je beschermelingen ?

— Ja, Charles, dat is de Armeense Sonja Bastides met haar beide bedienden, die haar volgden en de ongelukkige Ella Manoury, die ik op haar eigen verlangen naar mijn schatkamereiland heb moeten brengen.

Intussen naderden de vrouwen snel, en de Armeense, vlug als een hinde, had Raffles gauw bereikt, knielde voor hem neer, greep zijn hand en bracht die vol eerbied aan de lippen, vóór Raffles haar had kunnen laten opstaan.

Het was een hele knappe, nog jonge vrouw, met alle kenmerken van haar ras, een klassiek gesneden, ovaal gezicht, zacht olijfkleurig, een fraai, gewelfd voorhoofd en de helderste ogen, die men zich kan denken, overweld door wenkbrauwen, waarvan de onberispelijke boog de bewondering gaande maakte van Charles Brand.

De jongeman kende de geschiedenis van deze vrouw.

Ruim vijf jaren tevoren had Raffles, die toen in Turkije was, haar met gevaar voor zijn eigen leven en in een vreselijk gevecht weten te ontrukken aan de klauwen van een Turk, Mustaphar Efrim geheten, die haar had willen ontvoeren, nadat

hij, geholpen door een bende van zijn landgenoten, haar vader en haar moeder, en ook het hele dienstpersoneel van de rampzalige Armeense familie had vermoord en hun huis in brand gestoken.

Nadat letterlijk het hele gezin van het jonge meisje tot het laatste lid was uitgeroeld en zij niemand meer bezat om zich over haar te ontfermen, trok Raffles zich het lot van haar aan, en op haar eigen aandringen bracht hij haar met een paar bedienden eerst naar een onbewoond eiland, ten noorden van IJsland, dat Raffles ook tot een van zijn schatkamers had ingericht en daarna, nadat door een noodlottige samenloop van omstandigheden, het bestaan van dit eiland aan zeerovers bekend was geworden, naar de plek, waar zij nu was, en waarheen hij ongeveer een week geleden en ook al op haar eigen dringend verzoek, Ella Manoury had overgebracht, de voormalige vriendin van Erle Wilson.

Het spreekt vanzelf dat Raffles gedurende al die tijd dikwijls aan de jonge Armeense, die vol liefde voor haar redder vervuld was, het voorstel had gedaan, om weer naar de bewoonde wereld terug te keren. Maar telkens had zij geweigerd en zij voelde zich met haar vriendinnen Mirza en Ina volkomen gelukkig, hier op dit verrukkelijke plekje en zij geloofde werkelijk de redder van haar eer en van haar leven een dienst te bewijzen, door de schatten te bewaken, die hier goed verborgen waren.

Ella Manoury had zwijgend toegekeken bij de begroeting van John

Raffles door de jonge Armeense en zij kwam nu zelf naderbij. Een knappe, maar bleke vrouw, met op haar gezicht nog sporen van de ziekte, die het gevolg was van de gevaarlijke wond, haar door Wilson toegebracht.

Zij stak Raffles met een aarzelend gebaar de hand toe en zei zacht:

— De hemel zij gedankt, dat je gekomen bent, Raffles. De Voorzienigheid moet u hierheen gebracht hebben. Maar nu zijn wij nergens bang meer.

— Bang? vroeg Raffles verwonderd. Wat bedoel je daarmee? Waar kun je bang van zijn op dit eiland, dat op bijna geen enkele kaart voorkomt, waar zich geen enkel schadelijk dier ophoudt en dat nooit door enig vaartuig wordt aangedaan?

Er liep een huivering over het lichaam van de vrouw, toen zij antwoordde:

— Er zijn hier mensen geweest, nog pas gisteren, maar ik kan er niet over spreken, je zult het zelf zien.

— Mensen? herhaalde Raffles verwonderd. Maar dat lijkt mij onmogelijk. Dan moeten het wilden geweest zijn, die van een van de naburige eilanden hierheen zijn gekomen.

Sonja Bastides knikte bevestigend op deze woorden en op haar knappe gezicht lag nu ook een uitdrukking van ontzetting.

— Het waren wilden, zei zij zacht. Ik dank de hemel, dat je gekomen bent. Ga gauw mee.

De vrouw nam Raffles bij de hand en trok hem mee over de vlakke, terwijl de anderen volgden.

Er werd weinig gesproken, want iedereen was onder de indruk van die paar woorden.

Charles Brand begreep er de betekenis maar al te goed van.

Hij wist dat er zich bij de honderden eilandjes, waaruit de meer zuidelijk gelegen Toeamotueilanden is samengesteld, nog velen zijn, bewoond door wilden, in de ware betekenis van het woord, kanibalen, die nog nooit in aanraking zijn geweest met de westerse beschaving en die, wanneer door een storm een schip op de kust geworpen wordt, alle opvarenden meedogenloos afmaken, om daarna een afschuwelijke maaltijd aan te richten.

Dikwijls trokken deze wilden naar een van de naburige eilanden, alleen met het doel, om er de bewoners te overvallen en zoveel mogelijk gevangenen mee te voeren en dezen te vermoorden.

Maar nog nooit was het voorgekomen, dat de wilden zich in hun vrouwen zover durfden wagen en nog altijd hoopte de jongeman, dat de beide vrouwen zich vergist moesten hebben.

Aan de rand van de vlakke, niet ver van een dicht begroeid bos van cocospalmen, tamarindebomen en ceders, stond een hut, die van uit zee volkomen onzichtbaar was, en die Raffles zo gerieflijk mogelijk had ingericht. Men vond daar een tamelijk, groot gemeenschappelijk vertrek, waar Sonja zich met haar beide vrouwen kon ophouden en dat was ingericht volgens de Armeense zeden, met lage rustbanken, zachte kussens op de vloer, die met dikke fijn gevlochten matten bedekt was, kleurige tapijten aan de wanden en enige gemakkelijke stoelen.

Dan waren er nog een paar slaapvertrekken en afzonderlijk, door een smalle gang in verbinding met de hut staande, lag de keuken.

Iets verder was de kleine stal, waar enige geiten, een ezelin en een klein Javaans paard gestald stonden, dat door de jonge Armeense dik-

wijls gebruikt werd om tochtjes over het eiland te maken, dat twee uur gaans en half zo breed was.

Op enige meters afstand van het kleine landhuis stroomde een van de beide riviertjes, die op deze plek niet breder was dan vier meter, overbrugd door een soort plankier van bamboe met een lage leuning en die toegang gaf tot een achter de rivier gelegen pad.

Maar men hield zich hier niet op. Raffles wilde zich eerst persoonlijk gaan overtuigen, of de beide vrouwen zich misschien niet vergist hadden.

En zo begon men de oever van het kristalheldere riviertje te volgen, dat in de grootste van de beide baaien van het eiland, op de westelijke kust uitstroomde.

Men had hiervoor gebruik gemaakt van het kleine bruggetje en bevond zich nu op de linkeroever van de stroom.

Nu en dan naderde het woud de rivier zo dicht, dat er maar weinig ruimte overbleef voor het smalle voetpad, dat langs de oever liep en dat zich in de loop van de jaren gevormd had, daar Sonja Bastides de gewoonte had, iedere dag een wandeling te maken, van de hut naar de baai, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over dit gedeelte van de Oceaan en soms bij heel helder weer de westelijke eilanden van de Markiezengroep, Taoehato, Niekoe en Aroeno kon zien liggen.

Onder alle andere omstandigheden zouden de drie mannen zeker genoten hebben van alles wat hen omringde, van de bonte vogels, die in de hoge toppen van de cocospalmen snaterden en die wel levend goud, karmozijn en porphier leken, van het grappig gestoei der kleine aapjes, wonderlijk sierlijk, met hun buitengewoon lange grijpstaarten en van de halfapen, de maka's met hun

rare grote ogen, van de zoete zephir, die de geuren van tamarinde, foelie en vanille aanvoerde, van het verre ruisen van de branding op de koraalriffen, die het eiland voor een gedeelte omgaven en van het onvergelijkelijke blauw van de hemel boven hun hoofden.

Maar nu konden zich hun gedachten niet met al deze pracht ophouden, want nog altijd klonk het in hun oren als een wanklank; de woorden van Ella Manoury.

Een paar keer had men een hoge heuvel moeten overtrekken, maar ineens, na bijna een uur te hebben gelopen, strekte zich de baai en daarachter de eindeloze zee voor de blikken van de wandelaars uit.

De inham had een bijna zuivere, halfcirkelvormige vorm en was ongeveer honderd meter diep en even breed. Zij was omzoomd door een uitermate gelijk strand uit heel fijn wit zand bestaande. Op bijna een kilometer van de ingang van de baai strekte zich het rif uit, waartegen de branding brak, en waarbinnen het water zo glad was als een spiegel.

Maar Raffles en zijn beide vrienden hadden geen gelegenheid om van de schoonheid van het schouwspel te genieten. Want Sonja had haar hand op de arm van de Grote Onbekende gelegd en wees met bevende vinger naar een paar plekken op het witte strand, niet ver van de oever:

Raffles keek er een ogenblik naar, nam toen zijn prismakijker en tuurde enige ogenblikken door het instrument. Zijn gezicht had een ernstige uitdrukking, toen hij de kijker weer liet zakken.

— Blijf hier op ons wachten, zei hij tegen de vrouwen, het is niet nodig, dat u het ziet. Wij zullen er heen gaan.

— Laat ons nog enige tijd mogen volgen. Ik ben bang, antwoordde de

Armeense sidderend.

— Maar u hoeft nu niet bang te zijn, hernam Raffles. Hier op deze open plek kunt gij onmogelijk overvallen worden. Wij zijn dadelijk weer bij u.

Hij gaf Brand en Henderson een wenk en de drie mannen renden naar het strand van de baai, steeds de oever van het riviertje volgend en wat zij daar zagen bewees maar al te duidelijk, dat de beide vrouwen net de waarheid hadden gesproken. Op het stand waren scherp de indrukken te zien van naakte voeten en ook van de kielen van een twaalfstal prauwen, die gedeeltelijk op de oever waren getrokken. Dat was echter nog niet alles. Hier en daar verspreid, lagen verkoolde stukken hout en menselijke beenderen, zwart geblakerd, waaronder drie schedels, die boven op het voorhoofd grote, onregelmatige gaten vertoonden.

Zwijgend, vervuld met afgrijzen, keken de drie mannen elkaar aan. Toen begon Raffles:

— Kanibalen. Zij zijn hierheen gekomen, om er een van hun afschuwelijke maaltijden te houden en niemand kan zeggen of zij niet vroeg of laat weer terug zullen komen. De vrouwen mogen hier geen uur langer blijven. Zij moeten worden weggebracht. Ik mag hen niet blootstellen aan het ontzettende gevaar, dat zij ontdekt zullen worden.

— En je schatten? vroeg Brand.

— Daarover maak ik me geen ogenblik bezorgd. Die zijn volkomen veilig verborgen in het inwendige van die rots, die wij zelf met behulp van dynamiet hebben uitgehold en men zou deze springstof opnieuw moeten gebruiken, om de ontzaglijke rotsblokken opzij te krijgen, die nu de toegang tot de schatkamer versperren.

Terwijl zij spraken waren Raffles

en zijn vrienden teruggelopen en enige minuten later voegden zij zich bij de angstig wachtende vrouwen.

— En? vroeg Sonja Bastides, haar hand naar Raffles uitstekend.

— U hebt goed gezien, Sonja. Jij bent inderdaad in groot gevaar geweest en ik zal het mijzelf nooit vergeven, dat ik u daaraan heb blootgesteld. Wij vertrekken zo gauw mogelijk. Jullie mogen hier niet langer blijven. Zeg mij, hoe je de aanwezigheid van de wilden ontdekt hebt.

— Het was 's nachts, toen Ina gewekt werd door een raar geruis, ongewoon op ons eiland en zij kwam mij wekken. Het geruis werd gauw sterker, niet wetende wat dit te betekenen had, maakten wij Mirza en de vrouw wakker, die met mij meegekomen zijn. Wij keken uit het raam naar buiten en zagen een rossige gloed, die zich echter scheen te verwijderen. Toen vatten wij moed. Wij kleedden ons aan en wij volgden het schijnsel, dat zich bewoog langs de rechteroever van het riviertje. Tenslotte bereikten wij de zoom van het woud en konden het strand van de baai zien liggen. En daar zagen wij ook het afschuwelijke, waarvoor wij direkt doodsbang de vlucht namen. Wilden sprongen daar als duivels rond en zwaaiden met hun speren en knotsen onder een ijzingwekkend gegil, terwijl enige gevangenen, met lianen gebonden, dicht bij de oever van de rivier lagen.

— Wij zullen direkt dit eiland verlaten, Sonja, zei Raffles.

— En ik was hier zo gelukkig, riep de jonge Armeense smartelijk. Het Paradijs kan niet zo mooi geweest zijn. Jij kwam mij dikwijls opzoeken en wij spraken over mijn land en over de dingen die er zo gebeuren. Ik zou graag willen blijven, heer.

Deze keer volgde men de kortste weg, die langs en gedeeltelijk door een klein bos van tamarindebomen liep en pas later zou dit hun behoud blijken te zijn geweest...

Want toen Raffles, die voorop liep, het bosje weer wilde verlaten, om opnieuw op de vlakte te komen, zag hij iets, waardoor hij ineens terugstapte, en met gesmoorde stem uitriep:

— Halt! geen stap verder of het zou ons allemaal het leven kunnen kosten!

Zo snel hij kon bracht hij de dodelijk verschrikte vrouwen en zijn twee vrienden in het dichtste van het bos terug en beval:

— Blijf hier op mij wachten; verroer u tot geen prijs; ik ben direct terug!

En vóór iemand een woord had kunnen zeggen, had Raffles zich weer verwijderd. Hij kroop tot aan de zoom van het bosje, wierp zich plat voorover en bracht zijn kijker voor het oog, om naar de vlieg-machine te kijken, die aan de voet van het hoge gebergte was achtergelaten.

Toen slaakte hij een zachte kreet van woede...

— De « Duivel van de Lucht » was omgeven door wel drie honderd zwijgende, bijna naakte wilden, die er in wijde kring gehurkt omheen zaten, onbeweeglijk, als standbeelden...

— Nee, Sonja, ik mag je niet blootstellen aan dit gevaar, antwoordde Raffles. Ik bezit nog andere eilanden, even mooi als dit, groter zelfs en waar jij zo'n gevaar niet te vrezen hebt. Kom gauw, het wordt al donker en wie kan zeggen, of de wilden niet zullen terugkeren en misschien dicht in de buurt met hun vrouwen rondzwerven.

De vrouwen begrepen nu ook wel, dat het verblijf op dit heerlijke eiland onmogelijk was geworden, want ofschoon het de gewoonte van de wilden niet is, om onder soortgelijke omstandigheden ver het land binnen te dringen — een gering toeval kon hen met die gewoonte doen breken, hun geoeffend oog zou gauw de aanwezigheid van mensen ontdekt hebben, en dan was het lot van de ongelukkige vrouwen niet twijfelachtig.

Stilzwijgend werd de terugtocht aanvaard, en na een uur bereikte men de hut weer.

Haastig werd de maaltijd gebruikt en daarna pakten de vrouwen alles bij elkaar, terwijl Sonja Bastides met tranen in de ogen toekeek.

Henderson laadde de vracht op zijn sterke schouders; Sonja streelde de geiten de ponny, nog eens, wuifde naar de kippen en kalkoenen, die binnen de omheining rondtrippelden en daarna begon de tocht naar de machine, die men aan het begin van de vlakte had achtergelaten.

HOOFDSTUK VI.

ALS DE NOOD HET HOOGST IS... DAN IS DE REDDING NABIJ

Het schouwspel was zo vreemd en onverwacht, dat Raffles toch nog enige tijd door de kijker bleef turen.

De wilden hadden niet stiller kunnen zitten, als zij uit steen gehouwen waren geweest.

Zij waren gekleed in een soort lendendoek, beter gezegd een rokje, van cocosnootvezels.

Om de hals droegen zij een keten van kleine, in de zon gebleekte beenderen van eigenaardige vorm; het waren sleutelbeenderen van hun verslagen vijanden.

Helkleurige veren staken in hun haar, dat hoog op hun hoofd was vastgemaakt en hun gezicht was afschuwelijk getatoueed en beschilderd met witte strepen waaruit Raffles direkt opmaakte, dat deze wilden op het oorlogspad waren geweest of nog waren.

Zij waren gewapend met assagaaien of werpspiesen, en kleine, langwerpige schilden van taaie boombast vervaardigd, en knotsen bestaande uit een steel van dik, heel sterk en taai hout, waaraan een scherp geslepen stuk jaspis, met behulp van rotan kunstig bevestigd was; een vreselijk wapen in hun handen, en waarmee de wilden heel handig omgaan.

Dat zij althans enigszins bekend waren met het smeden, bewees de omstandigheid, dat bij velen van hen de punten van de speren van ijzer vervaardigd waren; de anderen hadden hun werpspiesen voorzien van scherp geslepen beenderen, of ook wel van het verharde neusbeen van de zwaardvis, dat minstens zo hard is als ijzer en in staat om een eikenhouten scheepswand te doorboren.

Na enige ogenblikken de groep te hebben gadeslagen, kroop Raffles weer terug en voegde zich bij zijn vrienden.

— En? vroeg Ella Manoury, angstig. Wat kijk je ernstig. Wat is er?

— Ik mag het niet verzwijgen. Ella, wij verkeren in groot gevaar. Het enige middel om dit eiland te verlaten, mijn trouwe machine, is in de macht van een drie honderd kanibalen.

Ella was een vrouw vol geestkracht, maar voor Sonja Bastides was de slag te zwaar, zij slaakte een flauwe kreet en viel in zwijm.

Raffles bracht haar snel weer bij met behulp van wat vlugzout, dat hij altijd bij zich had, en daarna bracht hij de kleine troep zo snel mogelijk langs een omweg naar de hut terug.

Er was onderweg geen woord gesproken, maar nu barstte Sonja in snikken uit, en riep:

— Zij zullen ons allemaal vermoorden. Wat zal er van ons worden?

— Zij hebben ons nog niet, Sonja, antwoordde Raffles, terwijl hij de hand op het donkere haar van de jonge vrouw legde.

— Hoe is het mogelijk, Edward, vroeg Brand zacht, dat wij die wilden niet hebben gezien, toen wij landden?

— Daarvoor is maar één verklaring, Charles; zij moeten zich met hun prauwen verscholen hebben gehouden in een van de vele kleine inhammen van het kleine eiland, beschut door overhangende palmen, zodat wij die kleine bruine dingen niet gezien hebben. Wie zou daarop

ook gelet hebben? Zodra wij geland zijn, zijn zij met hun prauwen het eiland omgevaren, hebben het voor-gebergte beklommen, en toen natuurlijk direkt onze machine gezien. En ik ben een dubbelovergehaalde ezel, dat ik de machine daar onbewaakt heb achtergelaten.

— Kunnen wij niets doen om haar weer in onze macht te krijgen, Mylord? vroeg Henderson, die met gebalde vuisten had toegeluisterd.

— Daartoe zouden wij door drie honderd wilden moeten heenbreken, James, en ik zie niet in hoe wij dat kunnen doen, zelfs niet bij verrassing.

— Gebruik dat tuig vuurwapens, Mylord.

— Dat niet, James, maar dat maakt de zaak er niet beter op, want wij hebben onze geweren in de cockpit achtergelaten, en mijnheer Brand en ik hebben alleen onze revolvers bij ons. Wat kunnen wij doen met twaalf schoten tegen drie honderd met lansen, werpspiesen en knotsen bewapende wilden?

Maar nu klonk de stem van Ella Manoury, die zwijgend had geluisterd en nu levendig zei:

— Je vergeet de drie geweren, Raffles, die je hier voor Sonja en haar vriendinnen hebt achtergelaten, toen zij dit eiland gingen bewonen.

— Dat is waar ook! riep Raffles verheugd uit. Zijn die wapens hier in de hut?

— Ik heb ze gisteren nog gezien.

— Maar is er munitie?

— Dat moet wel zijn, want uw Armeense beschermeling heeft mij verteld, dat zij slechts weinig van de wapens gebruik heeft gemaakt; zij heeft het nooit over zich kunnen krijgen op onschuldige apen of vogels te schieten, en kippen hadden zij in overvloed, door uw goede zorgen, terwijl de meisjes dikwijls een

konijn strikten, of een aardvarken vingen in een van de vallen.

— Als dit zo is, dan zullen wij ons direkt gaan overtuigen, of de munitie nog aanwezig en bruikbaar is, riep Raffles uit.

De beide meisjes werden geroepen, en deze brachten Raffles naar een bergplaats waar een paar goed gesloten kisten stonden, die bij onderzoek ieder een paar honderd geweerpatronen bleken te bevatten.

Wat de geweren betreft, uitstekende wapens, een jager zou ze zeker wel wat beter onderhouden hebben, maar zij waren nog in goede staat en bruikbaar.

In ieder geval was deze vondst een groot geluk voor de drie mannen, die anders letterlijk weerloos zouden hebben gestaan tegenover de wilden, wanneer deze hen zouden hebben ontdekt.

Henderson begon direkt de geweren een voor een na te kijken en schoon te maken, terwijl Raffles en Brand zacht met elkaar spraken, buiten het gehoor van de angstige vrouwen.

— Zolang wij niet ontdekt worden, begon Raffles, lopen wij geen onmiddellijk gevaar, maar ons lot zou gauw beslist zijn, wanneer zij ons konden overvallen. Ik vermoed, dat zij de machine aanzien voor een of andere Godheid, die zij moeten aanbidden, maar ik betwijfel sterk, of zij enige eerbied of angst voor ons zouden hebben, alleen omdat wij blanken zijn en over vuurwapens beschikken. Ik denk wel, dat zij met de ene zowel als met de andere kennis hebben gemaakt.

— Mij dunkt, dat wij kalm moeten afwachten, Edward, tot die wilden weer vertrekken, kwam Brand er tussen. Wij zijn hier voorlopig betrekkelijk veilig, en het is toch goed mogelijk, dat zij nog vóór het vallen van de avond het eiland weer

verlaten.

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd, en zei :

— Ik vrees het tegendeel, Charles. Als de wilden inderdaad de «Duivel der Lucht» beschouwen als een bovennatuurlijk wezen, dan zullen zij beslist niet nalaten hier een van hun heidense plechtigheden te vieren, ter ere van de pas ontdekte Godheid. Omtrent de aard van die gruwelijke plechtigheden, hoef ik je zeker niet nader in te lichten. Zij slachten een paar vijanden of slaven, zij richten daarmee hun maal aan, en dan volgen er drinkgelagen en dansen, die vaak dagen achtereen duren. En hoe gemakkelijk kan het niet gebeuren, dat die wilden de laagvlakte wat verder opgaan en de hut in het oog krijgen.

— Zouden wij haar niet met takken kunnen camoufleren, Mylord? vroeg Henderson, die naderbij gekomen was.

— Ik ben bang, dat het daarvoor te laat is, James, en het is ook beter, dat wij ons zo weinig mogelijk laten zien, vergeet niet, dat de afstand tot aan de machine nauwelijks een uur gaans bedraagt.

Het begon al donker te worden, met de verrassende snelheid, die in de keerkringen valt op te merken, en zonder dat er van een eigenlijke schemering sprake is.

Men gebruikte een koude maaltijd, daar Raffles bang was, dat de rook uit de pijp van het keukenhuis hun aanwezigheid zou kunnen verraden.

Daarna werd alles voor de verdediging in gereedheid gebracht, voor het geval de wilden de hut mochten ontdekken, en er een aanval op zouden ondernemen.

Deuren en ramen werden met luiken gesloten en er werden een paar schietgaten in aangebracht, zodat de hut nu wel wat leek op een van die

blokhuizen, zoals de eerste trappers in Amerika ze gebruikten in hun strijd tegen de roodhuiden.

Daar een omsingeling niet tot de onmogelijkheden behoorde, nam Brand, bijgestaan door Ella Manoury, die haar geestkracht weer terug had, en zelf een wapen had gegrepen, zijn post in bij de achterdeur, die uitkwam op de kleine brug van bamboe.

En van dat ogenblik af wachtten men in spanning, die gemakkelijker te beschrijven valt.

Gelukkig voor de zenuwen van de vrouwen, was de nacht niet volkomen donker, want de hemel was helder en de maan was bijna vol, en goot haar zilverachtig schijnsel uit over de vlakte, die zich voor het huis uitstrekte.

Zoals men had kunnen voorzien, was Henderson de eerste, die het werkeloos wachten te lang duurde.

Hij had reeds een paar keer iets onverstaanbaars tussen de tanden gebromd, waarop Raffles helemaal geen acht had geslagen, en nu scheen hij zich niet langer te kunnen bedwingen.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar dat wachten en niets doen maakt mij tureluurs, zei hij op gedempte toon.

— Er valt toch werkelijk niets aan te doen, James, zei Raffles met een flauwe glimlach.

— Ik geloof dat er integendeel heel wat te doen valt, Mylord.

— Wat zou jij mij dan wel aanraden?

— Wel, een aanval te doen op die vervloekte wilden, hen onverhoeds op het lijf te vallen, ons van de machine meester te maken en dan naar een punt van de kust vliegen, waarheen wij eerst de vrouwen zullen hebben gebracht.

Maar Raffles schudde afkeurend het hoofd en zei :

— Het is een voorstel van een dapper en van een onverstandig man, James. Ten eerste zegt niets ons, dat er nog niet veel meer wilden op het eiland zijn, die ons zouden kunnen overvallen, terwijl wij de vrouwen wegbrengen. Ten tweede is hun aantal, zelfs al zijn er niet méér, tienmaal te groot. Ja, als er slechts dertig waren, dan konden wij het beproeven, al zou het gevaar erg groot blijven, maar nu? Wij zouden er misschien in slagen veertig of vijftig van hen neer te leggen, en de rest zou ons afmaken, want zij zouden ons van alle kanten op het lijf vallen, en ik kan je zeggen, dat zij hun werpspies tot op een afstand van vijftig meter met dodelijke juistheid weten te werpen.

Henderson antwoordde niet, want in zijn hart begreep hij, dat Raffles meer dan gelijk had, en dat het zelfmoord zou zijn, onder deze omstandigheden een overval te wagen; men zou er niets bij winnen en integendeel alles kunnen verliezen.

— Als wij de schurken tenminste maar op de een of andere manier wisten te verjagen, bromde de reus.

— Dat zou zeker niet zo gemakkelijk gaan, James, tenzij een van hun schrikwekkende Goden plotseeling tussen hen verscheen, om hen te bedreigen.

— Die mensen zijn zeker erg bijgelovig, Mylord? vroeg Henderson nadenkend.

— Dat zijn zij inderdaad, James, zij verrichten maar weinig wat zij niet in verband brengen met de invloed van de een of andere bovenaardse macht. De bliksem, het weerlicht, de regen, een maansverduistering, het zijn allen manifestaties van een van hun Goden.

— Hoe zien die er uit, Mylord, als ik u vragen mag?

— Afschrikwekkend genoeg, James. Verdraalde ledematen, afschu-

welijke gelaatstrekken, slagtanden als van een tijger en boosaardig dreigende ogen. Hun afgodsbeelden zijn meestal van hout, maar ook wel van jaspis vervaardigd en in het eerste geval bont beschilderd en met mensenhaar versierd, afkomstig van de schedels van hun verslagen vijanden.

— Wat een zoodje, liet Henderson zich minachtend horen, die de toestand helemaal vergat, en op deze manier verachting uitte voor de menseneters, die hen hier tegen zijn zin gevangen hielden.

Raffles haalde glimlachend de schouders op en zei slechts:

— Vermoedelijk denken zij op dezelfde manier over ons, James, denk daar wel aan.

De beide mannen zwegen.

Langzaam kropen de uren voorbij.

En toen was het of heel in de verte een zwak rommelend onweer opstak.

Maar Raffles bedroog zich niet in de aard van het geluid: het was de geheimzinnige, diepe klank van de oorlogstrom der Zuidzee-eilanden; een lang stuk uitgehold bamboe, aan weerskanten bespannen met een stuk haaienhuid, en waarop met de palm van de hand geslagen wordt.

Het was een dof, dreigend geluid, dat enigszins leek op dat van een verre branding, maar het nam in kracht toe en af, zwol aan en verzwakte.

En toen Raffles een blik door zijn schietgat wierp, zag hij in de verte, aan het andere eind van de uitgestrekte laagvlakte, een rode schemering, als van een prairiebrand; daarginds moesten vele vuren zijn ontstoken.

Nu voegde zich nog een ander geluid bij dat van de tientallen trommen; een hol geratel, dat wel in staat was, zelfs de moedigsten angst aan te jagen; het werd veroorzaakt

door het bekloppen van de honderden schilden met het uiteinde van de werpsperen van de wilden...

— Wat doen zij nu, Mylord? vroeg Henderson op gedempte toon, de vinger aan de trekker van zijn geweer.

— Zij voeren een krijgssdans uit, James, antwoordde Raffles ernstig. Ik ben bang dat daar ginds vreselijke dingen staan te gebeuren en toch zijn wij niet in staat ze te verhinderen.

— Wat wilt u daarmee zeggen, Mylord? vroeg de reus, sidderend van opwindning en woede.

— Ik wil zeggen, James, dat de meseneters zich nu gereed gaan maken, hun bloedig festijn aan te richten. Zij hebben zeker krijgsgevangenen gemaakt op zee en hebben hen naar het dichtstbijzijnde eiland gebracht, om hen daar te verslinden...

— Maar dat is verschrikkelijk, Mylord, kreet Henderson. Dat mogen wij als Engelsen toch niet toelaten.

— Als wij ons er in mengden, James, dan zouden wij zonder twijfel hetzelfde lot ondergaan.

De reus balde de vuisten tot de nagels hem in de handpalmen drongen. Hij begreep maar al te goed, dat er niet aan te denken viel, met maar drie mannen, al waren zij ook met vuurwapens toegerust, de strijd aan te binden met een troep van minstens driehonderd bloeddorstige wilden, waarvan er toch altijd genoeg in het leven zouden blijven, om de drie blanken en de ongelukkige vrouwen te vermoorden.

En wat er daarna zou gebeuren; daaraan durfde de brave kerel niet te denken zonder te trillen van afgrijzen.

Maar nu kwam het geraas van de trommen dichterbij.

Het klonk vreselijk onheilspellend

in de donkere nacht.

Er kon niet aan worden getwijfeld: de wilden kwamen naderbij, en niemand kon zeggen, waar zij stand zouden houden.

Als zij de hut in het oog kregen, was het lot van de blanken bepaald niet twijfelachtig.

Op dit ogenblik voelde Raffles een zachte, even trillende hand op zijn arm.

Hij wendde zich om, en in de halve duisternis, men had slechts zo weinig mogelijk licht in de hut laten branden, om haar aanwezigheid niet ontijdig te verraden, keek hij in het gezicht van Ella Manoury.

— Sorry, dat ik mijn post een ogenblik heb verlaten, zei de vrouw met een droeve glimlach. Ik wilde u iets zeggen.

Zonder dat hem iets gezegd werd, verwijderde Henderson zich bescheiden en ging naar Brand, die het duistere bos aan de oever van de kleine rivier scherp in het oog hield.

— Spreek, zei Raffles eenvoudig.

— Wat denk je van de toestand? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij Raffles strak aankeek. Verheel mij de waarheid niet, ik ben sterker dan je denkt.

— Wij zijn in het grootste gevaar, madame, antwoordde Raffles. Ik wil er tegenover je geen geheim van maken, jij hebt al dikwijls getoond een vrouw van buitengewone geestkracht te zijn.

— Ik hoorde net een dof geraas; dat zijn ze zeker?

— Dat was het geluid van hun oorlogstrommen, zij komen dichterbij, over een half uur kunnen zij hier zijn.

— Zeg mij zonder uitvluchten, denkt je dat wij verloren zijn?

Raffles zweeg en boog het hoofd.

Enige ogenblikken bleef het stil en men hoorde nu niets dan het dof geklepper van de honderden schil-

den en het woest geluid van de steeds wilder gebeukte trommen.

Toen hernam de jonge vrouw :

— Ik dank je. Ik weet nu. Wij moeten sterven, tenminste als er geen wonder gebeurt... Welnu, als men aan de rand van het graf staat, mag men geen geheimen meer voor elkaar hebben, nietwaar?

— Misschien komt er nog uitkomst opdagen, mompelde Raffles toonloos.

— Nee, probeer mij niet te bedriegen, dat zou voor een man als jij onwaardig zijn. Wij moeten sterven, John Raffles, en ik zegen het lot, dat mij aan jouw zijde in de dood stuurt. Ja, ik wil, ik kan niet langer zwijgen, in het gezicht van ons naderend einde. Ik houd van je, Raffles, ik houd zoveel van je, als ik nooit geweten heb te zullen lief hebben. Veracht mij niet, nu ik je dit beken op een ogenblik, waarin alle schaamte laf en nutteloos is. Ik weet dat ik een misdadigster ben geweest, ik weet, dat je mij, waren wij blijven leven, nooit zoudt hebben liefgehad en toch moet ik je het zeggen, het leven kreeg voor mij pas waarde, toen ik jou voor de eerste keer zag, in het vreselijke huis van de ellendeling, die mij in het verderf heeft gestort.

Ella Manoury had dit alles op haastige, schorre toon gezegd, alsof zij bang was, geen tijd meer te zullen vinden voor het doen van deze laatste bekentenis in haar leven.

Raffles had de hand opgeheven, om haar het zwijgen op te leggen, maar zij had zijn arm gegrepen en drukte die sidderend tegen zich aan, overweldigd door hartstocht, die zij vergeefs had trachten te onderdrukken.

— Stoot mij niet af, smeekte zij klagend. Stoot mij niet af in dit laatste ogenblik.

— Daar denk ik toch niet aan,

arme Ella, zei Raffles zacht, ondanks zich zelf aangegrepen en ontroerd door de woorden van de vrouw, die hem het leven had gered en die hij daarna had beschermd tegen de woede van de man, die haar als slaavin beschouwde. Ik wil je niet afstoten, ik zelf, ik ben toch ook maar een paria.

— Zeg dat niet, snikte Ella. Je bent de braafste, de edelste mens, die ik ooit ontmoet heb. Onder een mom van ijskoude onverschilligheid, verberg je een edel hart. Mijn God, waarom bracht het lot je niet vroeger op mijn weg; waarom kon je mij niet liefhebben? Wie weet, hoe anders het leven voor ons beiden geworden was.

Raffles wilde iets zeggen, met zachte drang de hartstochtelijk snikende vrouw tot kalmte brengen, maar een geluid dat van buiten tot hem doordrong, deed hem naar het schietgat lopen en naar buiten kijken.

De rosse gloed was, intussen veel dichterbij gekomen en nu was het krijgsgezing van de wilden duidelijk verneembaar.

In de verte waren vage schimmen zichtbaar, als spookverschijningen, die zich snel verplaatsen.

— Daar zijn zij, zei Raffles. Laat mij nu, Ella, wij zullen ons tot de laatste snik verdedigen.

De jonge vrouw had zich opgericht en keek met verwilderde blik om zich heen. Toen sloeg zij ineens beide armen om de hals van de man, die haar voor de eerste keer de liefde leerde kennen, en drukte met een hartstochtelijke heftigheid haar lippen op de mond van Raffles, die zich vrijmaakte en op hese toon zei :

— Ga op je post, Ella. De wilden kunnen ieder ogenblik hier zijn. Stuur Henderson bij mij. Dadelijk.

— Ik volg je bevel op, antwoordde Ella. Alles is nu goed. Ik heb je

gekust, nu kan ik sterven.

De jonge vrouw liep weg, maar toen zij de achterkant van het huis bereikte, zocht zij daar vergeefs naar de reus. Henderson was verdwenen...

Intussen was Sonja Bastides in haar eigen vertrek, op haar knieën gezonken en met de meisjes, bad zij voor het behoud van de man, die al haar geluk op deze wereld uitmaakte.

Het geluid van de wilden klonk nu heel dichtbij. Oorverdovend klonk nu het holle geratel van de wilden, waarop de speren neerkletterden.

Raffles wierp een blik door het schietgat in de deur. Daar, op nauwelijks honderd meter, zag hij de naderende wilden, die met hun knotsen zwaaiden en brandende toortsen droegen, die het rosse schijnsel verspreiden, dat de blanken al een uur geleden voor het eerst hadden gezien.

In hun midden voerden zij een twintigtal gevangenen mee, aan elkaar gebonden met behulp van sterke lianen.

De aanblik van deze naakte wilden, was inderdaad schrikbaar, en in staat om de moedigsten angst en ontzetting in te boezemen. Hun ogen fonkelden woest in het met witte strepen beschilderde gezicht, en hun tanden blonken als die van een wolf in het licht van de toortsen, die hen als met bloed overgoten. De voorste gelederen dansten als een troep wilde dieren.

Maar plotseling als op bevel, hield het rumoer op. De wilden stonden stil als uit brons gegoten. Zij vormden nu een zwarte, dichtopeengepakte massa.

Er kon niet aan getwijfeld worden; de kannibalen hadden de hut ontdekt, waarvan het lichtgele hout in het maanlicht glansde.

Het volgende ogenblik staken de

aanvoerders van de wilden de koppen bij elkaar en er werd niets anders gehoord dan een dof gegons van stemmen.

Daarna werden de gevangenen een stukje opzij gebracht, en een groep wilden, uit ongeveer zestig man bestaande, kwam gillend en krijsend op de hut af. De eerste speer vloog door de lucht en bleef trillend steken in de dunne houten wand van de hut, terwijl de punt ver aan de binnenkant doordrong.

Raffles mocht niet langer meer aarzelen. Hij stak de loop van zijn geweer door het schietgat en mikte zorgvuldig op de dichtstbijzijnde kannibaal.

Maar vóór hij de trekker had kunnen overhalen, gebeurde er iets onverwachts.

De wilden stonden plotseling stil, alsof hun voeten wortel geschoten hadden in de bodem.

Raffles kon zich beslist niet begrijpen, waaraan deze houding was toe te schrijven, ofschoon het duidelijk te merken viel, dat de menseneters plotseling doodsbang waren, toen hij ineens een monsterachtig gedaante van opzij het huis zag verschijnen, die met langzame schreden op de wilden toeging.

Het was zeker de gedaante van een mens, maar wat voor mens. De gestalte was op zijn minst elf voet hoog, en een vuurrood kleed hing hem om de lenden. Armen en benen waren erg lang, maar verschrikkelijk was 't hoofd. Het was bijna een meter van kin tot voorhoofd, de ogen schitterden van een bovenaardse glans en schoten een fel licht uit, maar ook uit de mond, of liever de muil van het monster, drong een schelle gloed naar buiten, evenals uit de beide neusgaten.

Deze gedaante had in de ene vuist een ontzaglijke knots, een boomstam als het ware, en de andere om-

knelde een ketting, die onder het gaan van de reus een rammelend geluid veroorzaakten.

Met twee stappen was dit afschuwelijke wezen te midden van de wilden; de knots suisde neer en verpletterde als een lege eierschaal de schedel van een van de kannibalen.

Plotseling was het, alsof een panische schrik onder de wilden was gevaren. Als een zwerm opgejaagde herten, hun wapens, schilden en fakkels in de steek latend, renden zij weg onder het gillend gehuil:

— Taboe! Taboe! Taboe!

Wat de gevangenen betreft, zij waren als betoverd en bleven sidderend op dezelfde plek staan, met grote ogen starend naar het monster.

Ogenblikkelijk besloot Raffles partij te trekken van deze onvoorziene hulp, wie of wat dan ook de gedaante mocht zijn. Hij riep de vrouwen samen en rukte de deur open.

Heel in de verte waren de kannibalen nog flauw te zien. Zij liepen nog altijd als hazen, gillend en alsof de duivel hen op de hielen zat.

Het monster schreed intussen gestadig verder met geweldige passen, in de richting van de vliegmaschine en zijn gloeiende ogen schenen een deel van de vlakte te verlichten.

Maar plotseling stond de reusachtige gedaante stil, en scheen toen ineens te zakken, alsof zij doormidden werd gehakt door een onzichtbare macht; er rolde iets op de grond, de ogen doofden uit, en daar stond Henderson, zwetend als een paard, maar glimlachend en gelukkig.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, dat ik zo vrij ben geweest, op mijn eigen houtje een beetje voor clown te spelen, maar u hadt mij gezegd, dat die schoeljes van menseneters zo bang zijn voor boven-

natuurlijke dingen, en daarvan heb ik gebruik gemaakt, maar ik moet u zeggen, dat het een drommels warm werkje was.

Raffles stak de reus zwijgend de hand toe en zei:

— Je hebt ons allemaal het leven gered, James.

— Zoveel te beter, Mylord, antwoordde Henderson. Ik kon op mijn houten stelten over de bomen van de laagvlakte kijken, en net ontdekte ik de bende, die zich hals over kop inschepte in de prauwen en zee koos; toen leek mij het ogenblik gekomen, mijn gewone uiterlijk aan te nemen.

— En mag ik weten, James, hoe je die plotselinge gedaanteverwisseling tot stand hebt gebracht?

— Dat is heel eenvoudig, Mylord. Ik had mijnheer Brand mijn plannetje verteld en hij vond het een reuze-idee. Ik heb toen alle lakens, die ik kon vinden, vlug aan elkaar genaaid, en daarna sneed ik in het watervat, dat tegen de achtermuur van de hut stond, een paar gaten: de ogen, neus en mond en aan de andere kant maakte ik twee van onze elektrische zaklantaarns vast. Was het geen prachtig effect?

— Het was onverbeterlijk, James. Maar je geweldige lengte?

Niets eenvoudiger. Ik heb vlug een paar stelten gemaakt uit een paar bamboestokken en als men, zoals ik, een jaar lang herder is geweest in de pampas van Argentinië, waar je niet anders kon gaan dan op stelten van een twee meter lengte, dan leer je wel lopen op zulke dingen. Nu, dat was alles.

Het was even stil en toen kwam Sonja Bastides met tranen in de ogen op de reus toe en greep zijn hand, die zij uit alle macht drukte, zodat de reus er bijna verlegen onder werd.

Hij probeerde snel de aandacht af te leiden door de vraag:

— Wat gilden die zwarten toch, toen zij aan de haal gingen?

— Toeboe, James, antwoordde Brand, dat wil zeggen, dat dit eiland taboe of heilig is verklaard. Geen enkele wilde zal het nog wagen, een voet op dit eiland te zetten.

— Zo is het, zei Raffles. Maar nu is het tijd om aan onze eigen veiligheid te denken, vrienden. Laten wij dadelijk vertrekken.

De afstand tot de machine was snel afgelegd en binnen enkele minuten waren allen aan boord.

Ruim een etmaal later landde het toestel bij Hendon. Toen wendde Ella Manoury zich tot Raffles met de vraag:

— Wilt u mij zeggen wat u naar uw eiland bracht?

— Ja. Ik kwam u vragen, mij te

helpen bij de opsporing van mijn doodsvijand.

— Dat vermoedde ik al.

— Kent je zijn schuilplaatsen?

— Ja, ik ken ze.

— Noem ze mij, ik wil hem gaan bestrijden; hij of ik moet van deze wereld verdwijnen.

— Niet jij, ik zal de schurk zoeken. Jij kent nu mijn geheimen; om u te bewijzen dat het mij ernst was, zal ik zelf als wreekster optreden en tevens mijzelf wreken voor mijn verloren leven. En wees Erle Wilson, als ik hem ontmoet.

En vóór Raffles had kunnen protesteren, was de jonge vrouw verdwenen onder de menigte, die juist naar het vliegveld kwam, om een groot vliegfeest mee te maken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE MOORD VAN DUNBAR

11 Spannende Oorlogsboeken
VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :